

Příběh se šťastným koncem?

Když jsem byla malá, tak mi doma říkali Aničko, Aninko, Ani, Anno, někdy taky Andulo, podle toho, jak moc jsem zlobila. Měla jsem celkem pohodové dětství. Pak ale najednou.....Táta, který byl můj vzor, a já jsem byla vždycky jeho milovaná holčička, se tak nějak přestal doma vyskytovat. Chodil čím dál tím méně a méně, a když náhodou doma byl, tak se s mámou pořád hádali. Ale ne přede mnou, ale za zavřenými dveřmi. Asi si mysleli, že jsem úplně hloupá a nic mi nedojde. Ale došlo. Pořád jsem si říkala, co se asi mohlo stát, a nemůžu za to třeba já?

Pořád jsem přemýšlela, co se stalo, že si mě naši najednou přestali všimnout. Nedovedla jsem si představit, co se tak najednou mohlo stát.

A tak jsem si říkala, co když se pořád dohadují kvůli mně? Škola mi docela šla, to by mi nejspíš řekli. Co když je to něco, co mi úplně nechtějí říct, abych nebyla smutná.

Táta i máma jsou oba štíhlí a vysocí sportovci. A víte co?

Já jsem se najednou z roztomilé drobné holčičky začala měnit v jakési podle mého názoru podivné monstrum. Teď už vím, že to tak hrozné nebylo, ale pohled do zrcadla se mi vůbec nelíbil. Velký zadek, viditelně se rýsující prsa, stehna jak slon, prostě hrůza.

Pořád jsem si říkala, musím zhubnout, třeba si mě doma budou víc všimnout a budou na mě hrdí.

!!!!!!!Musí to být rychle. Co se stane, když přestanu jíst?

Sláva, povedlo se, ručička váhy jde dolů. Skoro nejím, na celý den mi stačí jeden pomeranč.

„Anno, jak to, že jsi celý den nic nesnědla.“ Máma není hloupá, zkoumavě mě pozoruje a začíná si všimnout mého odmítavého postoje k jídlu.

Co teď? Jak z toho ven? Kamarádka mi jednou říkala, že do ní máma pořád cpe velkou spoustu jídla, protože si myslí, že je hubená. Už ji nebaví se s ní pořád dohadovat. Všechno sní, pak jde na záchod a tam..... No, asi víte, že?

Takže mi nezbývá než zkusit tuhle možnost. Děláním mámě radost, všechno poctivě sním a pak všechno stejně poctivě mizí v záchodové míse. Dokonce jsem přišla na to, že strčený prst do krku v kombinaci s hořčicí funguje bezvadně.

Kila jdou pěkně dolů, ale stále to ještě není ono. Aby do mě pořád někdo neryl, raději nosím volná trika a plandavé kalhoty. Na věty

typu: „Ando, co je s tebou, vypadáš jak kostlivec,“ nemám fakt náladu.

Jenomže to má jeden problém. Naši se pořád hádají, takže problém bude asi někde úplně jinde. No co, ať jdou do háje, hlavně, že se se mi pohled do zrcadla konečně líbí.

Už ani nemám hlad jako před tím, asi se mi žaludek nějak scvrkl, nebo co.

Spíš mi dělá starost jiná věc. Padají mi vlasy, někdy mi jich zůstane v ruce celá hrst. Zuby už taky nemám tak hezký jako dřív a ty kruhy pod očima se mi taky moc nelíbí.

Kamarádky do mě furt něco hučí, ale já na ně kašlu.....

Otázky pro práci s textem

- 1) Co „odstartovalo“ Annin problém?**
- 2) Zkus přijít ještě na nějaké jiné důvody, které způsobují tento problém?**
- 3) Co myslíte, je horší nejíst, nebo zvracet?**
- 4) Na základě přečteného textu, zkuste vymyslet předpokládaný konec příběhu.**